

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פייביש	שם פרטי: מלכה
---------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: סויפר	בלועזית Sweifr
שם פרטי איתו נולדתי: מלכה	בלועזית Malka
עיר לידה: בית שיש	בלועזית ארץ לידה: רומניה
שם פרטי ושם משפחה של האב: חיים סויפר	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בית שיש	בלועזית ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) רומאן	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: רומאן	תאריך השחרור: 1947
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור רומניה לבית שיש
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי	שנת עליה: 1951
	במידה ועלית באניה, ציין את שמה אוניית "טרנסילבניה"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

חיינו בבית אימא ואבא וחמישה אחים, אח בכור וארבע בנות, אני הייתי הקטנה. להורים הייתה חנות לחומרי בניין והמצב הכלכלי לא היה טוב ואחי הגדול היה לומד קצת והולך לעבוד לעזור לפרנסת הבית הינו משפחה דתית ואני זוכרת אך שבפסח הינו עזרות לאימא לנקות את הבית לפסח ובליל הסדר כל המשפחה הייתה יושבת ביחד עד מאוחר וקוראים את ההגדה. למדתי עד כיתה ו'.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

זה היה ב-1.9 אני לא אשכח את התאריך והיום הזה, שזה היה תחילת הלימודים. אני חזרתי לבית ספר מהחופש עליתי במדרגות לכיוון הכיתה ובפתח המסדרון של הכיתה עמדו שני חיילים גרמנים וגירשו אותי ואמרו שיהודים לא נכנסים לבית ספר ומאוד בכיתי ורצתי לביתי ובכיתי מאוד. באותו זמן כבר שמענו מה מתרחש עם הגרמנים והיהודים אבל לא חשבנו שזה יגיעה לעירה שלנו באותו היום הגיעו המשטרה הרומני לקח אותנו את כל המשפחה לעירה אחרת ולא נתנו לנו לקחת דבר הצלחנו רק לקחת מעט אוכל. אני זוכרת כי בדרך עברנו על גשר סמוך לים והרומנים רצו לזרוק אותנו לים ואני מאוד פחדתי. הגענו לעירה רומן שברומניה. שם כלאו אותנו מספר ימים בלי מזון ומים אכלנו את האוכל שהצלחנו לקחת מהבית. לאחר מכן הכניסו את כל העצורים לתוך בית כנסת גדול, ומיישם ניסו לברוח מספר אנשים מהעיירה שלי. תפרו עלינו טלאי צהוב ולא היה מותר להסתובב בחוץ רק כמה שעות ביום. שהינו יוצאים הינו מחסים את הטלאי ויוצאים לנשום אוויר. הגרמנים נכנסו בכל כוחם לרומניה והפציצו את כל העיירה שלי, והכול נמחק. את האחים שלי הפרידו מאיתנו ואני בגלל שהייתי קטנה נשארת עם ההורים שלי מידי יום היו מוצאים אותנו לעבוד בכל מינה עבודות ולא הייתה לי ילדות. לא היה תמיד אוכל כי את האוכל היו מחלקים והיינו עומדים בתור ולפעמים שהיינו מגיעים לתור שלנו לא היה נישאר אוכל ובאותו יום היינו נשארים רעבים וגם מה שהיינו מספיקים לקחת היה צריך להספיק לכל המשפחה וזה היה המצב עד כניסת הרוסים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

משנכנסו הרוסים יצאו כל היהודים לקבל אותם ואנו הבחורות לא יצאנו כי הם היו אונסים את הנשים, כי הם היו מאוד שיכורים מיכל הביזה של החניות שננטשו. חזרנו לעירה ומצאנו כי ביתנו מחוק ארוס לקמרי מצאנו איזה חירבה בשכונה שגרנו והשכרנו אותה זה היה חירבה קטן מאוד וכל המשפחה הייתה ישנה בחדר אחד. פתחנו מחדש את החנות וניסנו להתקיים והמצב היה מאוד קשה, אחיי הגדולים חלקם התחתן והיקים משפחה. התחילה עליה לארץ והוריי ו3 אחים עלו ראשונים ואני נשארת עם אחותי שהייתה נשואה וגרה בעירה. אני מדי יום ביומו הייתי הולכת לקונסוליה ומבקשת לעלות לארץ להורים שלי ולא רצו עד לאותו היום שקיבלתי אישור עליה לארץ.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

ב-1951 אני לבסוף עלית לארץ בעליה לגלית. מאחר וכבר הייתה לי משפחה בארץ נסעתי ישר להורים שלי שעלו לפני גרו בעפולה. ההורים לא עבדו וישר יצאתי לעבוד ולא הלכתי לאולפן ללימוד עברית כי המצב היה קשה. ב-1953 התחתנתי ונולדו לי שני בנים, בעלי עבד בבניין ואני בבית החולים בכוח עזר וזה היה מקור הפרנסה בעלי ניפטר וכיום אני מתגוררת לבדי בעפולה.